

N:o 133.

Af herr C. T. Lind, om afskaffande af institutionen af rättens ombudsman i konkurs.

Konkurslagens föreskrift, att rätten eller domaren skall förordna en ärlig och förständig man inom eller utom rätten att i konkurs vara rättens ombudsman, torde utan fara kunna upphävas, ty då erfarenheten visat att rättens ombudsman uti konkurser är obehöflig, torde denna befattning endast vara ett öfverflödigt hjul i maskinen, som bara på konkursboets bekostnad kräver smörja.

Den tillsyn öfver gode- och sysslomännens förvaltning, som af rättens ombudsman skall utöfvas, bör, der den finnes erforderlig, kunna på ett fullt betryggande men betydligt billigare, till och med alldeles kostnadsfritt sätt utöfvas af borgenärerna sjelfva, hvilka saken närmast rör och för hvilka det således bör vara af vigt att tillse, det gode- och syssloman ärligt och förständigt fullgöra sina åligganden; konkurslagens 44 § inrymmer också åt borgenärerna rättighet att gifva sysslomännen föreskrifter, hvarefter de i förvaltningen af konkursboet sig rätta skola, och står det borgenärerna enligt samma paragraf fritt att ibland sig välja en eller flere, för hvilka sysslomännen hafva att, när så fordras, »visa redo».

Under sådant förhållande kan jag icke annat se, än att rättens ombudsman i konkurs är öfverflödig. På rättens ombudsmans ordförandeskap vid borgenärernas sammanträden lägger konkurslagen tydligtvis icke någon vigt, ty ordförandeskap, enligt lagens egna ord, åligger honom »der han är tillstädes», af hvilket stadgande oförtydligt framgår,

att rättens ombudsman icke är pliktig att vid borgenärernas sammanträde vara närvarande, om han icke sjelf finner för godt att infinna sig.

Att hos rätten eller domaren »anmäla» de frågor, hvilka af konkurs-saken uppstå och rättens pröfning påkalla, kan väl utan all fara anförtros åt gode- eller sysslomännen.

I afseende på kvalifikationerna hos rättens ombudsman stadgas ingalunda, att han skall vara juridiskt bildad — icke ens att han skall vara förtrogen med hvad till konkursförvaltning och utredande af konkursbo hör — utan endast att han skall vara en »ärlig och förständig man». Då det emellertid kan tagas för alldeles afgjordt, att borgenärerna, sig sjelfva till gagn och konkursboet till fromma, fordra samma kvalifikationer äfven hos dem, som de utse till gode män eller sysslomän, synes äfven den omständigheten tala för obehöfligheten i konkursförvaltningen af den »ärlige och förständige man», som benämnes rättens ombudsman.

På grund af hvad jag anfört vågar jag vördsamt föreslå,

att den befattning med konkursförvaltningar, hvars innehafvare benämnes rättens ombudsman, må afskaffas och för den skull § 41 af nu gällande konkurslag den 18 september 1862 upphöra att vara gällande;

samt — om detta förslag vinner bifall — att uti bemälda konkurslags öfriga paragrafer de förändringar må blifva vidtagna, som af förslaget antagande be-tingas.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1890.

C. T. Lind.
